

Арія каламарів

Марко Вороний

Нема на чорних морях
Сторін вітряного світу,
Задарма ти сплачуєш фрахт
І цілишся вістрям бушприту.

Чуєш веселі каламарі
Співають арію ночі.
Схід електричної зорі
Пропитав їх чорнільні очи.

Над машинкою вона
В дзеркальце гляне і знову
Біля нічного вікна
Вистукує слово по слову.

Колотиться в серці моїм
Істерика ундервудів.
Стоїть на площі казенний дім,
Стоїть століттям нудить.

Стоїть і тінь лягла
На лиця, на папери,
Як дерев'яних два крила
За кожним б'ються двері.

Там за червоним за сукном
Сидить пузатий сонний.
Він пише золотим пером
В дому шестиколоннім.

Каламарі ж усе ведуть
Своє шкляне піано.
Від столика до шафи путь
Топтати тільки й дано.

Все з панночкою кокетує смерть,
Цілує в хижий ротик

В каламарях чорнила вщертъ
Пролле ніжніший дотик.